

εἰς παρακοπήν τῆς ὁποῦς ἐκείνος, τιμῶν αὐτὴν  
σχεδὸν εὐθὺς ὡς εἶχεν ἀρχίτῃ νὰ ἐκδίδῃται, ἡθέ-  
λησε καὶ γράφων νὰ συντελέσῃ.

Σ. Κ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΟΠΟΥΛΟΣ

## ΣΟΝΕΤΤΑ

17

Σὰν μοῦ μὴνᾶς πῶς σὲ λυποῦν τὰ βάσανά μου,  
Πῶς ἔρχετ' ὡς τὰ σπλάγχνα σου ἐτοῦτ' ἡ φλόγα,  
τὰ μάτια μου δακρύζουνε, καὶ ἡ καρδιά μου  
Πονεῖ σὰν πρωτοβύζαχτης μανοῦλας ῥόγα.  
"Ὅχι, δὲν θὰ σοῦ λέγω πλεῖο πῶς ἀπεθαίνω,  
Τοῦ ὄρνιου ὁ ἴσκιος ὁ ψυχρὸς δὲν θὰ περνᾷ  
Πάν' ἀπὸ τέτοιο μέτωπο χαριτωμένο,  
Ποῦ πλάσθῃ ν' ἀχτινοβολῇ καὶ νὰ γελάῃ.  
Δὲν θὰ σοῦ λέγω πῶς πονῶ, θὰ λέγω ἐλπίζω.  
'Ἀπ' τὸ μικρὸ μου κ' ἔρρημο αὐτὸ καντίλι,  
Θὰ στέλνω λίγο φῶς, χωρὶς νὰ σοῦ θυμίζω  
Πῶς λάδι δὲν τοῦ μένει πλεῖο μὴδὲ φτίλι !  
"Ἀχ! μὴ μοῦ λὲς πῶς σὲ γελῶ,— γελῶ τὸν πόνο,  
Γιὰ νὰ μὴν ἔλθῃ καὶ διπλὸ μᾶς φέρῃ φόνο !

18

Σὰν σοῦ μὴνῶ πῶς θὲ νὰ ζῶ σιμὰ σου πάλι,  
'Εγὼ τὸ ξέρω τί σκληρὴ μὲ τρώγει σκέψι !  
Νοῦς, ποῦ τὸν ἐσκίαξ' ὁ καῦμος κ' ἡ παραζάλη,  
Καλὰ στεγνὰ δὲν εἶνε πλεῖο γιὰ νὰ πιστέψῃ !  
Βλέπ' ὠργισμένες θάλασσες, ποῦ δὲν τελειοῦν  
Καράβια ποῦ τὰ σπιάσανε οἱ μαῦροι βράχοι,  
Βλέπω κοπέλλες ἄδικα νὰ κρυφολύθουν,  
Νειοῦς π' ἀγαποῦν καὶ ξεψυχοῦν στὴ Γῆ μο-  
[νάχοι.  
Κ' ἐγὼ γιατί νὰ τὸ θαρρῶ στὴν ἐρημιά μου,  
Πῶς θεὰ φέξης ἄλλῃ μὴ, χρυσὸ μου ἀστέρι !  
"Ἀχ! πὲς μου το, πῶς δὲν εἶνε γιὰ τὴ χαρά μου,  
Πὲς μου πῶς θέλημα Θεοῦ θὲ νὰ μὲ φέρῃ.  
Κι' ὅπου μᾶς ἔστειλε μαζί στὸν κόσμον κάτου,  
Πάλι μαζί θὰ μᾶς δεχθῇ στὴν ἀγκαλιά του.

19

Τὴν κρυσταλλένια λαχταρῶ πάλι μιλιὰ σου,  
Ν' ἀντιλαλήσῃ μέσα μου καθὼς τ' ἀνδόνι,  
Ποῦ κελαῖδεῖ μέσ' τὰ βαθεῖα κλωνιά τοῦ δάσους,  
Καὶ λέγει πῶς τὸν οὐρανὸ αὐγὴ χρυσώνει.  
Στείλε κλωνὶ παρηγοριᾶς ἀπ' τὸ βοτάνι,  
Ποῦ μέσ' τὰ φυλλοκαρδία σου μοσχობολάει,  
Νὰ βάλῃ στὴν ἀγιάτρευτῃ πληγὴ νὰ γιάνῃ,  
Τὸ φοβερὸ φαρμάκι τῆς πριχοῦ μὲ φάρ.  
Πρόβαλ' ἐμπρὸς στὰ μάτια μου τὰ βουρκομένα,  
Μὲ δυὸ λευκοὺς κ' ἀμύριστους ἀνθοὺς στὸ  
[χέρι,  
Δυὸ χαμογέλια τοῦ Θεοῦ χαριτωμένα,  
'Αχτίδες ἀπ' τὸ πλεῖο λαμπρὸ τοῦ κόσμου ἀ-  
[στέρι.

Γέλασε πάλι, νὰ σὲ ἰδῶ καθὼς γελοῦσες,  
Στὴν ἀγκαλιά σου ἀχόρταγα σὰν τὰ φιλοῦσες

20

'Ὡσὰν τὸ ῥόδο π' ἀνοίξε μὲ τὴν αὐγοῦλα,  
Καὶ τὰ τριάντα φύλλα του χαμογελάει,  
Ποῦ ἀπάνω του τρεμουλιαστὴ γλιστρὰ δροσοῦλα  
Καὶ λὲς, τῆς γῆς ἢ τ' οὐρανοῦ διαμάντι νᾶνε,  
Μὲ τέτοια μὲ παρηγορᾶς δροσιά καὶ χάρι,

Τώρα ποῦ τρέφεις τρεῖς χαρὲς μέσ' τὴν καρ-  
[διά σου,

Τώρα π' ἀνθεῖ δέκα φορὲς τριπλὸ καμάρι,  
Στὸ γελαστό σου μέτωπο καὶ στὴ λαλιά σου.  
"Ἀχ! ἄλλῃ σὰν κ' ἐσὲ ψυχὴ δὲν εἶδ' ἄκομα !

Π' ὅσῃν ἀγάπῃ κι' ἂν γεννᾶς, κι' ἂν μᾶς χα-  
[ρίζῃς,

Πάλι ἀναδρύσεις σὰν πηγὴ, κι' ἀπ' ἓνα στόμα,  
Μὲ χίλια χάρδια καὶ φιλιά μᾶς πλημμυρίζεις.  
Εἶσ' οὐρανός, ποῦ μᾶς φωτᾷς μὲ ἥλιους κι' ἄστρα.  
Μυριόφυλλος βασιλικὸς μέσ' ὥρη γλάστρα.

21

"Ἀς λένε πῶς τὰ χρόνια μας τὴ νειότητ παύουν.  
Τὸ λένε ποῦ ἡ ἀπονία τοὺς φαρμακώνει.  
Τὰ χρόνια ἐκείνου π' ἀγαπᾷ ζωὴ τοῦ φέρνουν,  
Καὶ κάθε μέρα ξανανθεῖ καὶ ξανανειδίνει  
Γιὰ τ' ἡ ἀγάπῃ ν' αἰσθάνῃ ποῦ σὰν φουντώσῃ  
Γλυκοφιλεῖ τὸν οὐρανὸ μὲ τὰ κλωνιά του.  
Εἶνε πουλί, ποῦ τὰ φτερά καθὼς ἀπλώσῃ,  
Καιρὸ καὶ τόπο δὲν ψηφάει ἀπ' τὴ χαρὰ του.  
"Ἀς λέμε μεῖς πῶς ὁ καιρὸς μᾶς δίνει νειότητ  
Καὶ πλεῖο γλυκό ν' αἰσθάνῃ τὸ στεγνὸ στεγνὸ φιλί μας,  
Νὰ πάψῃ ὁ κόσμος νὰ θορνῇ ἀπὸ τὴν πρώτη  
Στιγμὴ τοῦ ὁ Χάρος πολεμᾷ μὲ τὴ ζωὴ μας.  
Νᾶν ἡ ζωὴ χαράματα, κι' ὁ Χάρος μέρα,  
Νὰ φέγγῃ ἀλύθεια καὶ στὴ γῆ καὶ παραπέρα.

22

Φωτιά, ποῦ μὲς τὲς φλέβες μας κρυφοανάφτει,  
Καὶ φέρνεις μυστικὸ σεισμὸ στὰ κόκκαλά μας,  
Ποῦ ἀνεβαίνεις καὶ γλυκὰ στὰ μάτι ἀστράφτει,  
Σὰν πλημμυρίδ' ἡ φλόγα σου τὰ σωθικά μας.  
Λαχτάρα, ποῦ μᾶς τυραννεῖ καὶ μᾶς χαϊδεύεις,  
Ποῦ ἓναν ἓναν σκλάβους σου μᾶς γλυκοδέχνεις,  
"Εἰς νὰ πῇς πῶς δὲν πετᾷς, πῶς δὲν μισεύεις,  
Μὲν' ἀπ' τὴ φλέβα στὴ ψυχὴ περνᾷς καὶ μένεις.  
Γίνεσαι πνεῦμ' ἀθάνατο, καὶ μᾶς πλουτίζεις,  
Μὲ μιὰν ἀγάπῃ ἀσώστῃ, ἀγάπῃ αἰώνια,  
Γίνεσαι φῶς οὐράνιο, καὶ μᾶς φωτίζεις  
Μ' ἀχτίδες, ποῦ τὰ λυθύνουνε τῆς γῆς τὰ χιόνια.  
'Αχτίδες, ποῦ σὰν ἀγγελοὶ παρηγοροῦνε,  
Καὶ σὲ γλυκύτερη ζωὴ μᾶς ὁδηγοῦνε.

23

'Εψὲς μὲ δάκρυα πλάγιασα πικρά, καὶ τώρα  
Μ' ἐξύπνησ' ἓνα ὄνειρο γλυκὸ σὰν χάδι.  
Εἶδα πῶς ἦδονα σ' αὐτὴ τὴ ξένη χώρα,  
Καὶ λούλουδα μαζεύαμε σ' ἓνα λειβάδι.  
Παίρνεις χρυσὴ κλωστή, καὶ δυὸ λουλούδια δένεις  
Τῶνα κλωμὸ, τᾶλλο λευκὸ, δροσιὰ γεμάτο.  
Τὸ ἓνα τῆς ἀγάπης μας τῆς περασμένης,  
Τὸ ἄλλο τῆς ἀντάμωσής, τὸ πλεῖο δροσάτο.  
'Ὁ δόλιος ἐγονάτισα μ' εὐλάβεια ἐμπρὸς σου,  
Τὰ πῆρα καὶ τ' ἀσπασθῆκα σὰν εὐαγγέλιο.  
Δὲν πρόφθασα νὰ ξαναἰδῶ τὸ πρόσωπό σου,  
Δὲν πρόφθασα νὰ ξαναἰδῶ τὸ χαμογέλιο !  
Μὲν ἐξύπνησα,—καὶ γύρω μου δὲν βλέπω ἄλλο.  
Παρὰ τοῦ ὁνείρου τῶναιρο ποῦ τώρα ψάλλω!

24

Τραγοῦδι, ποῦ ἂν δὲν σ' εἶχαμε παρηγοριά μας,  
Θὰ μᾶς ῥαγίζαν οἱ καῖμοι, κ' οἱ μαῦροι πόνοι,  
Ποῦ παίρνεις στὰ φτεροῦγιά σου τὰ βάσανά μας,  
Καὶ τρέχεις στὴν ἀγάπῃ μας σὰν χελιδόνι !  
Μὴν πάρῃς τὴν ἀπελπισιὰ μὴδὲ τὰ δάκρυα,

Μὸν ἔπαρε τὰ ὄνειρα καὶ τὴν ἐλπίδα,  
Κ' ἐκεῖ ποῦν' ἡ ἀγάπη μου, στίς γῆς τὴν ἄκρια,  
Πές της γλυκά, στὸν ὕπνο μου, εἰς τί εἶδα.  
Πές της, πῶς τὴν καρδοῦλά μου τὴν ἀγριεμένη  
Τὴν συνειθίζω στὴ χαρά, νὰ μὴν τρομάξῃ,  
Σὰν ἔλθ' ἡ ὥρα ἡ χρυσὴ κ' εὐλομένη,  
Ποῦ τὸνεῖρό της ζωντανὸ θεὰ κυττάξῃ.  
Πέτα, τραγοῦδι μου γοργὸ στὴν ἀγκαλιά της,  
Καὶ πίσω ξαναγύρισε μὲ δυὸ φιλιὰ της. A \*

## Α Ν Ω Κ Α Τ Ω

### ΦΙΛΑΔΕΛΦΙΑ ΙΠΠΟΥ

Ἀξιοσημείωτον βραμὴν νοημοσύνης καὶ ἀγαθότητος πρὸς τὸν ὁμόσταυλόν του ἀπέδειξεν Ἴππος τις ἐν Βοστώνῃ τῶν Ἑνωμένων Πολιτειῶν. Εἰς τῶν ἐρίππων ὑπαξιωματικῶν τῆς χωροφυλακῆς ἀρίνει τὸν Ἴππον του εἰς τὸν σταῦλον τὸν περικεῖμενον τῷ ἀστυνομικῷ σταθμῷ, ὅπως ἀναβῇ διὰ νὰ δώσῃ τὸ παρὼν εἰς τὸ προσκλητήριον, τὴν μεσημβρίαν καὶ εἰς τὰς ἑξ τὴ βράδυ. Ὁ χωροφύλαξ προσδένει τὸν Ἴππον τοῦ ἔξωθεν τῆς κιγκλίδος, ἔσωθεν τῆς ὁποίας ἴσταται ἄλλος Ἴππος διαρκέστερον σταυλιζόμενος ἐκεῖ, ὁ Βίλλυ. Ἄμα προσδεθὴ ὁ Ἴππος, ὁ Βίλλυ, βλέπων ὅτι ὁ ἔξωθεν τῆς κιγκλίδος ἀδελφός του δὲν δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὸ χόρτον, τὸ ἐντὸς τῆς κιγκλίδος, λαμβάνει παχεῖαν δεσμίδα χόρτου μὲ τοὺς ὀδόντας του καὶ ἐπιτηδεύει λίαν τὸ διαπερῆ διὰ τῆς κιγκλίδος, τὸ προσφέρει εἰς τὸ στόμα τοῦ ἄλλου Ἴππου καὶ περιμένει ἕως οὗ ὁ ἀδελφός του φάγῃ, καὶ εἶτα τοῦ δίδει καὶ ἄλλο χόρτον, καὶ ἄλλο, κατ' ἐξακολουθήσιν, ἕως οὗ ὁ ὑπαξιωματικὸς δώσῃ τὴν ἀναφορὰν καὶ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸν Ἴππον του. Ὁ Βίλλυ ἤρχισε νὰ πράττῃ τοῦτο ἄνευ τῆς ἐλαχίστης παρὰ τῶν ἀνθρώπων ὑποδείξεως, καὶ τὸ ἐξακολουθεῖ τακτικὰ δις τῆς ἡμέρας, πρὸς μεγάλην εὐχαρίστησιν τοῦ ἐπισκέπτου του. Ἡ τοιαύτη δὲ εὐγένειά του ἐφείλκυσε μεγάλως τὴν ποροσχὴν τοῦ κοινοῦ καὶ ἡ καλότης τοῦ Βίλλυ πολλοὺς προσεποίησεν αὐτῷ φίλους.

### ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗ ΟΥΕΝΟΙΑ

Διδάσκαλος: — Νίκο, ποῖος ἐκασίλευσε πρῶτος ὁ Ἀλέξανδρος ἢ ὁ Φίλιππος;

Νίκος: — Ὁ Ἀλέξανδρος!

Διδάσκαλος: — Τί λές, ἄθλιε;

Νίκος: — Ὁ Φίλιππος!

Διδάσκαλος: — Κάποιος θὰ σοῦ τὸ σφύριξε ἀπὸ τοὺς πλαγινούς.

## ΤΗΛΕΦΩΝΗΜΑΤΑ

~~~~~ Φίλτατε Καθαρολόγε, ἔπριν μᾶς ἐπιτιμήσετε διὰ τὴν ἀγάπην, τὴν ὁποῖαν δεικνύμεν, πρὸς τὴν κοινὴν, τὴν λεγομένην δημοτικὴν γλῶσσαν, ἔπρεπε νὰ μετρήσετε καλὰ τοὺς ἑθρούς της καὶ νὰ μὴ περιλάβετε μεταξὺ

αὐτῶν καὶ τὸν ἐπιφανῆ λόγιον κ. Δ. Βερναρδάκη, ὅστις ἐν τῷ Ἑλέγγῳ Ψευδοαριστοφάνει πλὴν ἄλλων γράφει: «... Ἀπὸ τῆς συστάσεως τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος εἶχε πρόχειρον γλῶσσαν νὰ μεταχειρισθῇ, τὴν γλῶσσαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, καὶ τὴν ἀπελάτισεν, ἐθυσίασε δὲ καὶ θυσιάζει τὴν μίαν κατοπινὴν τῆς ἄλλης γενεᾶς εἰς ἓνα Μολόχ, εἰς ἓν ὄνομα κενόν, εἰς μίαν λέξιν ἀπατηλὴν, εἰς τὴν παλαιὰν ἑλληνικὴν, ἥτις ἀπὸ πολλῶν αἰῶνων δὲν ὑπάρχει, καὶ εἰς τὸν ἀττικισμὸν, ὅστις ἐμφανέστερον μετὰ τοῦ Δημοσθένους ἐν Καλαυρίᾳ. Διὰ τὰ ἄλλα ἄλλοτε. Ἐπιφυλασσόμεθα δὲ καὶ χάριν ὑμῶν καὶ πρὸς φωτισμὸν τῶν ἀναγνωστῶν τῆς «Ἑστίας» νὰ παραθέσωμεν σταχυολογούντες τὰς γνώμας πλείστων καὶ ἐπιφανεστάτων λογίων περὶ τῆς δημοτικῆς καὶ τῆς καθαρουσύνης. Τότε θὰ μετρήσετε καὶ θὰ ζυγίσετε καλὰ.

~~~~~ Θέλετε τὴν γνώμην μας περὶ Πνευματισμοῦ, κύριε Μένιπτε; Δὲν ἡμποροῦμεν δι' ὀλίγων νὰ σᾶς τὴν εἰπώμεν, ἴσως ἄλλοτε εἰδικώτερον ἀναπτυχθῶσι τὰ περὶ αὐτοῦ ἐν τῇ «Ἑστίᾳ». Ἀλλ' ὥς πρὸς τὰ ἐν Ἀθήναις τελούμενα πνευματιστικὰ παίγνια, ταῦτα εἶνε παρὰ τὴν αἰὶν καὶ γίνονται ἐν συμπαρίᾳ τινῶν πρὸς ἐξαπάτησιν ἄλλων εὐπίστων καὶ ἀφελῶν. Σίς ἂν προσκληθῇτε ποτε μιμηθῆτε τὸν Ἀγκασιζ καὶ βλέπομεν τί θὰ γείνη. Ἡφεύρετε τὸ θαυμαστὸν ἀνεκδότῳ του; Ἀκούσατέ το. Ὅτε ὁ διάσημος φωτισθὴς Ἀγκασιζ διέτριβεν ἐν Βοστώνῃ, ὁ ὀνομαστός πνευματιστὴς Χόμς μετέβη παρ' αὐτῷ, διὰ νὰ τὸν προσκαλέσῃ νὰ περυσινήσῃ εἰς πνευματιστικὴν συνεδρίαν, ἣ ὁποία ἐμελλε νὰ γείνη τὴν ἐπιοῦσαν. Ὁ Ἀγκασιζ σκαίωτατα εἶπε πρὸς αὐτὸν νὰ φύγῃ εὐθὺς ἀπ' ἐμπρός του. — Μὰ τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ φιλοσοφίαν δὲν ἐπερίμενα παρομοίαν ὑποδοχῇ, ἀπήντησεν ὁ Χόμς. — Ἄς εἶνε! μενίστε. Καὶ τί θὰ ἴδω εἰς αὐτὴν σὰς τὴν συνεδρίαν; — Θὰ ἴδῃτε, ἀπήντησεν ὁ Χόμς, κινήμας καὶ βραβύχονας εἰς κίνησιν ἐντὸς τῆς αἰθούσης. Δὲν εἶνε ὀσκαλον καὶ νὰ αἰσθάνητε νὰ σᾶς ψηλαροῦν. — Θὰ ἔλθω ἀρεύτως κύριε, καὶ θὰ σᾶς βοηθήσω μάλιστα νὰ μυηθῇτε καλλίτερον εἰς τὰ μυστήρια αὐτῶν τῶν περιπλανωμένων μελῶν. Ἐγὼ νὸν ξέρω καὶ κατὰ τύχην νὸν προφάτως ἡκουισμένον. Θὰ τὸ φέρω μαζί μου καὶ θὰ τραπὼ ξηριστοὺς δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ χωρὶς κίνδυνον νὰ αἰματώσω κἀνὲν ἀπ' αὐτὰ τὰ ἄλλα μέλη. Τὴν ἐπαύριον κατὰ τὴν ὁρισθεῖσαν ὥραν ὁ Ἀγκασιζ μετέβη εἰς τὴν αἰθούσαν τῶν συνεδριῶν. Ἄθ' ὅραί ἦσαν κατεχέμεστοι καὶ ἐπ' αὐτῶν εἰδοποιήσεις ὅτι ὁ Χόμς αἰφνιδίως προσέκληθεῖς εἰς Νέαν Ὑόρκην μετὰ βαθεῖς λύπης ἠναγκάσθη ν' ἀναχωρήσῃ.

~~~~~ Κυρία Μαργαρίτα. Ὁ συρμός καὶ ὁ συρμός! Ἡφεύρετε λοιπὸν πῶς γεννᾶται αὐτός ὁ συρμός, τὸν ὁποῖον σῆς λατρεύετε καὶ θεοποιεῖτε ὡς ἔκφρασιν καλλιτεχνικῆς τιμῆς ὁρμῆς; Ἀκούσατε ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ παραδείγματα. Κατὰ τὸ παρελθόν θέρους διέτριβεν εἰς τὰ λουτρά τῆς Τρουβίλλης ἡ ὥραία δούκισσα Φ. ἥτις υπεσχέθη νὰ λάβῃ μέρος εἰς τινὰ εὐεργετικὴν ἐορτὴν ἐν τῇ ἐκεῖ λέσχῃ. Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἐξόχως κομψὴ ἀριστοκράτις ἐβράδυνε κατὰ τὴν κόμωσιν αὐτῆς, διὸ καὶ ἔλαβε τὰ χειρόκτια ὅπως φορέσῃ ταῦτα εἰς τὸν ὅρμον. Βεβαίως ὁμοῦς ἐντὸς τῆς πλείους εὐγενοῦς κόσμου αἰθούσης παρατηρεῖ πρὸς μεγάλην αὐτῆς ἐντροπὴν, ὅτι τὰ χειρόκτια αὐτῆς ἦσαν τὸ μὲν λευκόν, τὸ δὲ μαῦρον. Ἡ θαλαμηπόλος δηλαδὴ εἶχεν ἐτοιμάσει δύο ζεύγη χειροκτιῶν, ἀλλ' ἡ δούκισσα ἐν τῇ βίχ της ἔλαβεν ἐξ ἑκατέρου ἀνὰ ἓν. Ἡ δούκισσα ἦτο ἀπαρηγόρητος διὰ τὸ αὐτύχημα. Ἀλλὰ τὸ συμβῆν τοῦτο ἐπροξένησεν ὅλως διάφορον ἐντύπωσιν. Μετὰ μίαν ἐβδομάδα ὅλαι αἱ κυραὶ τῆς Τρουβίλλης ἔφερον δύο εἰδῶν χειρόκτια προσταρμύζουσαι τὰ χρώματα αὐτῶν πρὸς τὰ χρώματα τῆς ὅλης ἐνδυμασίας! Νὰ χαρῇτε λοιπὸν τὸν συρμὸν σᾶς.

## ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὸ ῥόδον ὅταν δὲν κοσμίῃ κόλπον παρθένου δὲν ἐκτελεῖ τὸν προορισμὸν του.

~~~~~ Ἀλκοῦς εὐτυχὴς εἶνε ὁ μὴ ὀφείλων εἰς τὴν τύχην τὴν εὐτυχίαν του.

~~~~~ Ὁ ἔρως καὶ ἡ φιλιὰ ἀγαπῶνται ὡς ἀδελφοὶ ἔχοντες νὰ μοιρασθῶσι κληρονομίαν.